

ΕΛΙΖΑ ΚΕΝΕΝΤΙ

~~ΣΕ ΟΕΛΩ~~

~~ΣΕ ΧΡΕΙΜΟΜΑΙ~~

~~Σ' ΑΓΑΠΩ~~

ΔΕΧΟΜΑΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: I TAKE YOU
Από τις Εκδόσεις Crown, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δέχομαι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eliza Kennedy
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΤΙΤΛΟΥ
– ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Eliza Kennedy, 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1199-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1200-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΕΛΙΖΑ ΚΕΝΕΝΤΙ

~~ΣΕ ΘΕΛΩ~~

~~ΣΕ ΧΡΕΙΝΖΟΜΑΙ~~

~~Σ' ΑΓΑΠΩ~~

ΔΕΧΟΜΑΙ

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

Για τον Τζόσσυα

ΣΑΒΒΑΤΟ

ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΙ.

Είναι τέλειος!

Σκέτη καταστροφή.

«Είσαι τρελή», μου λέει η Φρέντι δίνοντάς μου ακόμα ένα ποτό. «Ο Γουίλ είναι αξιολάτρευτος. Έχει φοβερή δουλειά. Μαγειρεύει. Είναι ένας γλύκας».

«Είναι όλα όσα δεν είμαι εγώ», λέω. «Αντισταθμίζει όλα μου τα ελαττώματα».

«Χα χα!» λέει η Φρέντι. «Δε νομίζω».

Βρισκόμαστε σε ένα κλαμπ στο κέντρο της πόλης. Είναι σκοτεινό, κάνει αφόρητη ζέστη και η μουσική είναι εκκωφαντική. Η Νικόλ στο τραπέζι απέναντί μου παίζει με το κινητό της. Τα υπόλοιπα κορίτσια χορεύουν δίπλα στον DJ.

«Είσαι γουρούνι στο σακί!» φωνάζει η Φρέντι πασχίζοντας να ακουστεί πάνω από τη μουσική. «Εξωτερικά καλή δείχνεις, μα να σε αγοράσει κανείς για το σπίτι;» Τινάζει το χέρι με το ποτό της προς τα πίσω. «Με τίποτα».

Ανασπενάζω. «Ούτε που κατάλαβα πώς έφτασαν ως εδώ τα πράγματα».

«Αλήθεια;» Με σκουντά με ένα από τα βαμμένα μοβ μυτερά νύχια της. «Μήπως σε παγίδευσε ώστε να πεις το ναι; Μήπως σε θάμπωσε με, δεν ξέρω», κουνά το χέρι της μπροστά στα μούτρα μου, «τίποτα προβολείς; Και μετά σου έχωσε με το ζόρι το δαχτυλίδι στο δάχτυλο;»

«Ήταν πολύ ρομαντικό!» διαμαρτύρομαι. «Η πανσέληνος, το μουσείο!»

Κουνάει το κεφάλι σκεπτική. «Όταν μου έκανε εμένα πρόταση ο Πάτρικ, έκρουσε το δαχτυλίδι στο στόμα του τομαριού από αορκούδα που έχει για χαλί».

«Αυτό στο φουαγέ;»

«Αυτό στο δωμάτιο των ηλεκτρονικών».

«Εγώ γιατί δεν έχω ξανακούσει αυτή την ιστορία;»

«Με έβαλε να μπουσουλήσω στο πάτωμα μέχρι να το βρω», προσθέτει. «Ολόγυμνη».

Μου λείπει ο Πάτρικ.

«Και με χειροπέδες», λέει. «Πράγμα που, ξέρεις, βοήθησε κάπως».

Καίγομαι πολύ να ακούσω τη συνέχεια αυτής της πικάντικης ιστορίας, αλλά κάποιος έρχεται και κάθεται δίπλα μου. Νόστιμος είναι. Του χαμογελώ. Μου χαμογελά.

«Μπορώ να σκοτώσω με το μυαλό μου», του λέω.

Γελάει και λέει: «Να σε κεράσω ένα ποτό;»

Είναι Άγγλος. Ερωτεύομαι κεραυνοβόλα.

Σηκώνω το χέρι μου και αγγίζω τα σγουρά του μαλλιά. Αρχίζουμε να φιλιόμαστε. Έχει γεύση καπνού και μπέριμπον. Θα μπορούσα να τον φιλάω όλη νύχτα, αλλά η Φρέντι με τραβά στην πίστα. Λικνιζόμαστε, στριφογυρνάμε και κοπανιόμαστε. Στροβιλιζόμαστε και χοροπηδάμε. Περιστρεφόμαστε πιασμένες από τα χέρια.

«Έφερες las drogas;» φωνάζω.

Δείχνει έκπληκτη. «Νόμιζα πως θα τα κόβαμε».

«Γουίνιφρεντ! Απόψε;»

Αρπάζει το τσαντάκι της από το τραπέζι και με οδηγεί στο μπάνιο. Όταν επιστρέφουμε, ο νόστιμος Άγγλος έχει εξαφανιστεί. Η Νικόλ γράφει ακόμα μηνύματα. Η Λέτα, η Τσέλι και η Τζόι κοπανιούνται στα καθίσματά τους σαν μανιακές, τσιρίζοντας στον ρυθμό της μουσικής, με τα ποτά τους να πιτσιλίζουν τα πάντα τριγύρω.

Το λατρεύω αυτό. Είμαι τόσο ευτυχομένη αυτή τη στιγμή. Θα ήθελα να κάνω μπάτσελορ πάρτι κάθε εβδομάδα.

«Πάμε να κάνουμε τηλεφωνικές φάρσες!» λέω.

«Πάμε σε κανένα στριπτιζάδικο!» λέει η Φρέντι.

«Ναι!» φωνάζουμε όλες, εκτός από τη Νικολ, που ακόμα στέλνει αναθεματισμένα μηνύματα.

Το κινητό μου δονείται. Μήνυμα από τον Φίλιπ.

Γουάιλντερ. Θέλω να έρθεις αμέσως.

Σηκώνομαι, τα πόδια μου δε με κρατάνε πολύ. «Πείτε στη μαμά καληνύχτα, κορίτσια!»

«Από τώρα;» φωνάζει η Φρέντι απογοητευμένη. «Μα δεν μπορούν να το κάνουν αυτό!»

Τη χτυπάω απαλά στον ώμο. «Επιστρέφω στο πι και φι».

Χα χα! Δε νομίζω.

Στο γραφείο επικρατεί πανζουρλισμός. Νομικοί βοηθοί τρέχουν αλαφιασμένοι στους διαδρόμους, φορτωμένοι με στοίβες ντοσιέ, και γραμματείς εκτυπώνουν και βγάζουν φωτοτυπίες, λες και η σωτηρία του πλανήτη κρέμεται από μια κλωστή. Ποτέ δεν έχω εμφανιστεί στη δουλειά σε αυτή την κατάσταση, οπότε όλα μου φαίνονται περίεργα και καινούργια και λίγο κομικά. Αρχίζω να χασκογελάω, εισπράττοντας μερικά βλοσυρά βλέμματα. Και τότε εντελώς αναπάντεχα σκοντάφτω. Οχ, όχι – θα σκάσω κάτω σαν καρπούζι! Ευτυχώς ένας τοίχος με σώζει. Ευτυχώς που υπάρχουν οι τοίχοι. Όποιος κι αν τους έβαλε σε αυτό τον διάδρομο ήταν πολύ προνοητικός. Όποιος τους επινόησε βέβαια ήταν ένας αναθεματισμένος...

Χώνομαι στο μπάνιο και ρίχνω νερό στο πρόσωπό μου. Καλύτερα τώρα.

Πηγαίνω προς το γραφείο μου. Το φως είναι αναμμένο στο γραφείο του Λάιλ, οπότε λέω να κάνω μια στάση. Βρίσκεται όντως εκεί, περικυκλωμένος από στοίβες χαρτιών και λαδομέ-

να πακέτα φαγητών, πληκτρολογώντας με μανία στο λάπτοπ του, κάθιδρος, γλωμός και στα πρόθυρα εμφράγματος. Με τον Λάιλ συνεργαζόμαστε σε μια δίκη για τον ίδιο εταίρο. Εμένα είναι ο δεύτερος χρόνος μου στην εταιρεία, ενώ αυτός εργάζεται ήδη εδώ πέντε χρόνια. Θα μπορούσε κάποιος να μας περιγράψει ως φιλικούς ανταγωνιστές. Αδελφές ψυχές. Απλώς πολύ, πολύ δεμένους.

«Άντε γαμήσου», λέει.

Βουλιάζω σε μια καρέκλα. «Τι συμβαίνει, Παντοδύναμη;»

«Πόσες φορές σου έχω πει να μη με λες έτσι;»

«Έντεκα. Τι τρέχει εδώ; Είναι περασμένα μεσάνυχτα».

«Οι ενάγοντες στην υπόθεση Λούκας έκαναν αίτηση για ασφαλιστικά μέτρα». Εξακολουθεί να πληκτρολογεί φρενιασμένα. «Έχουμε διορία σαράντα οκτώ ώρες για να απαντήσουμε. Μπορείς να βοηθήσεις;»

Τινάζω από το φουστάνι μου ένα λαμπερό κομφετί, ενθύμιο από το κλαμπ. «Πολύ φοβάμαι πως όχι».

Ο Λάιλ ρίχνει μια γρήγορη ματιά σε αυτά που έγραψε, πατά το Return, το πατά δυνατότερα, γκαρίζει, «Γαμώ το κέρατό μου!» στην οθόνη, ξανακοπανά με μανία το Return, ξεφυσά, ξεμαγκώνει τον αυχένα του και γυρνά σε μένα. «Η κυρία. Δεν μπορεί. Να βοηθήσει». Μιλά πάλι ενοχλητικά στο τρίτο πρόσωπο. «Και γιατί. Βρίσκεται εδώ;»

Πεισματάρικο κομφετί – το τινάζω ξανά. «Γιατί ο Φίλιπ. Έστειλε. Στην κυρία. Μήνυμα».

Ο Λάιλ συνοφρυώνεται. «Είναι εδώ ο Φίλιπ;»

«Προφανώς».

«Μα αυτός δεν ξέρει να στέλνει μηνύματα».

Σηκώνω τους ώμους. «Ίσως του έμαθε η γραμματέας του».

«Η Μπέτι είναι πάνω από ενενήντα. Γιατί σου έστειλε μήνυμα;»

«Ο Λάιλ. Είναι προβληματισμένος. Ο Λάιλ αναρωτιέται. Γιατί ο εταίρος. Δεν έστειλε μήνυμα. Σε αυτόν. Ο Λάιλ φοβάται. Ότι είναι εκτός. Δουλειάς».

Πιάνει ένα στυλό και το σφίγγει γερά.

«Υπάρχει τόση αγάπη αυτή τη στιγμή στα μάτια σου, Λάιλ». Βάζω το χέρι στην καρδιά. «Τόση αγάπη δεν αντέχεται».

Για ένα δευτερόλεπτο πιστεύω πως θα ορμήσει πάνω από το γραφείο και θα μου καρφώσει το στυλό στο μάτι, αλλά συγκρατείται. «Έξω», λέει, δείχνοντας την πόρτα με το στυλό. «Τώρα».

Ανεβαίνω δύο πατώματα μέχρι τον τεσσαρακοστό πέμπτο όροφο, όπου βρίσκονται τα γραφεία των εταίρων. Ο φωτισμός είναι χαμηλός, τα χαλιά αφράτα και πολυτελή. Ακόμα και ο αέρας μυρίζει καλύτερα εδώ πάνω – φρέσκος και καθαρός, λες και μόλις τον έφεραν από τις Άλπεις. Αλλά πάλι, ποιος ξέρει; Διασχίζω τον διάδρομο, θαυμάζοντας τα ακριβά έργα τέχνης και τις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες από το ένδοξο παρελθόν της εταιρείας. Ασπρόμαυρα στιγμιότυπα από τους ιδρυτές εταίρους. Ευχαριστήρια σημειώματα από λήσταρχους βαρόνους και τιτάνες της βιομηχανίας. Ένα γράμμα από τον Θίοντορ Ρούσβελτ που γκρινιάζει για το νομοσχέδιό του.

Ο Φίλιπ διαβάξει μια δικογραφία, με τα πόδια πάνω στο γραφείο. Σταματώ στην πόρτα. Γέρνω ανέμελα στην κάσα. Λόγω της ζαλάδας μου αστοχώ κάπως. Οπότε χτυπάω ελαφρά και λέω: «Με ζητήσατε, αφέντη;»

Με κοιτάζει πάνω από τα γυαλιά ανάγνωσης. «Γουάιλντερ. Πέραν μέσα».

Φοράει σμόκιν. «Μόλις επέστρεψα από μια φιλανθρωπική εκδήλωση», εξηγεί.

«Όπα», λέω σηκώνοντας το χέρι. «Μάλιστα. Φιλανθρωπική εκδήλωση. Πες κι άλλα».

Με κοιτάζει σιωπηλός για λίγο και μετά γυρνάει στα χαρτιά του. Ακουμπώ στο μπράτσο μιας πολυθρόνας και περιμένω.

Είναι όμορφο σμόκιν.

Παρατηρώ το γραφείο του. Είναι πελώριο, σε στυλ μπαρόκ, εκφοβιστικό. Χάνομαι μέσα στις έλικες και τις σπείρες και στα περίτεχνα φλοράλ μοτίβα και αναρωτιέμαι ποιος να τα έφτια-

ξε. Το πιθανότερο τίποτα ορφανά. Ορφανά του δέκατου όγδοου αιώνα. Τα φαντάζομαι να μοχθούν στο εργαστήρι, τα μικροσκοπικά, σκασμένα χεράκια τους να τρέμουν στον παγωμένο άνεμο που σαρώνει την πεδιάδα του... τέλος πάντων. Κάποιου μέρους της Γαλλίας. Να πιάνουν τρεμάμενα τα εργαλεία τους, να τους πέφτουν, να πετσοκόβουν μια το ένα δαχτυλάκι, μια το άλλο. Να σκίζουν λωρίδες υφάσματος από την ποδιά τους για να φτιάξουν μικρούς επιδέσμους ώστε να επιστρέψουν και πάλι στη δουλειά τους.

Κάνω να ρωτήσω τον Φίλιπ. Το ξανασκεφτομαι όμως και αλλάζω γνώμη.

Σταυρώνω τα χέρια στα πόδια μου. Το φόρεμά μου ανεβαίνει. Ανεβαίνει πολύ. Κόκκινη ζώνη! Τραβώ τον ποδόγυρο. Κάτι σκίζεται.

Ο Φίλιπ πετάει τον φάκελο της δικογραφίας στο γραφείο του. «Λοιπόν», λέει. «Παντρεύεσαι».

«Ακριβώς!» λέω σηκώνοντας τους δύο αντίχειρες. Γιατί; Και γιατί βρίσκομαι εδώ; Δε θα έπρεπε. «Πετάμε για το Κι Γουέστ αύριο».

Χαμογελά. «Συγχαρητήρια».

«Ευχαριστώ!»

«Θα πρέπει να τον ακυρώσεις».

«Συγγνώμη;»

«Ή μάλλον να τον αναβάλεις». Κατεβάζει τα πόδια του από το γραφείο και σηκώνεται. «Μόνο για μερικούς μήνες».

Είμαι έξαλλη. Δεν μπορούν να το κάνουν αυτό! Με τον Γουίλ είμαστε αδελφές ψυχές!

«Αποκλείεται», λέω. «Je refuse. Αρνούμαι».

Ο Φίλιπ φαχουλεύει ανάμεσα σε κάτι στοίβες χαρτιά. Σταματά και σηκώνει το βλέμμα. «Αυτός είναι ο πρώτος σου γάμος;»

«Ναι, και...»

«Τον θυμάμαι τον πρώτο μου». Βουρκώνει ελαφρά. «Ισχύει αυτό που λένε. Ο πρώτος γάμος είναι πράγματι ο καλύτερος».

«Χαίρομαι που το μαθαίνω, μα...»

«Η επόμενη κατάθεση για τη δίκη της Ένεργκριν έχει κανονιστεί για την Παρασκευή». Κοιτάζει ένα χαρτί που ξεθάβει από τον σωρό μπροστά του. «Ο μάρτυρας είναι λογιστής. Ο Πίτερ Χόφμαν».

«Χόφμαν;» λέω. «Ο τύπος με τα ηλεκτρονικά μηνύματα;»

«Σύμφωνα με τον Λάιλ, ο κύριος Χόφμαν δεν είναι προετοιμασμένος για ένορκη κατάθεση. Χρειαζόμαστε κάποιον να τον προετοιμάσει». Με κοιτάζει με τα φρύδια ανασηκωμένα.

Α, μάλιστα. Ο Φίλιπ έχει απλώς μπερδευτεί. «Αυτό είναι το κομμάτι της απάτης», του θυμίζω. «Εγώ ασχολούμαι με την περιβαλλοντική αγωγή». Σταυρώνω τα πόδια και του χαμογελώ. Το πρόβλημα λύθηκε.

Εκείνος όμως συνοφρυώνεται και κουνά το κεφάλι. «Ο Λάιλ λέει ότι γνωρίζεις τα έγγραφα. Γνωρίζεις το ιστορικό. Πρέπει να το κάνεις εσύ».

Έπρεπε να καταλάβω ποιος κρυβόταν πίσω από όλα αυτά. «Ο Λάιλ λέει ψεύματα – δηλαδή ψέματα, Φίλιπ! Προσπαθεί να καταστρέψει τον γάμο μου. Θέλει...»

Ο Φίλιπ με κοιτάζει πάνω από τους φακούς των γυαλιών του. Μοιάζει με αυστηρό δάσκαλο μπροστά στην απείθαρχη μαθητρία. Σηκώνω το πιγούνι και του ανταποδίδω εριστικά το βλέμμα. Προσπαθώ να στηρίξω τον αγκώνα μου στο μπράτσο της πολυθρόνας, αλλά γλιστρά, πράγμα περίεργο για μπροκάτ ύφασμα. Τελικά σταυρώνω τα χέρια μου. «Θα πρέπει να βρεις άλλον».

Ο Φίλιπ αρχίζει το γνωστό κατεβατό για το ότι η Ένεργκριν είναι ο μεγαλύτερος πελάτης μας... πρόκειται για ιστορική υπόθεση... παίζονται δισεκατομμύρια δολάρια... η κυβέρνηση είναι στον σβέγκο μας... μας παρακολουθούν στενά από την καταστροφή με την πετρελαιοκηλίδα... εδώ δείχνει κανείς την αφοσίωσή του και τις θυσίες που μπορεί να κάνει για το καλό του πελάτη.

Να μιλήσω ειλικρινά; Δεν μπορώ να συγκεντρωθώ. Η φωνή του είναι τόσο απαλή και μετρομένη. Υπνωτική σχεδόν. Και το

φως του γραφείου που κάνει τα ασημένια του μαλλιά να αστράφτουν μου αποσπά εντελώς την προσοχή. Ο Φίλιπ έχει όμορφα μαλλιά. Υπέροχα μαλλιά. Μα, ούτως ή άλλως, είναι όμορφος άντρας. Είναι...

«...γιατί τα έγγραφα αυτού του μάρτυρα είναι γεμάτα πιθανές παγίδες, πρέπει να προετοιμαστεί καλά γι' αυτή την κατάθεση, κι εσύ, Γουάιλντερ, θα είσαι αυτή που θα τον προετοιμάσει. Ωστόσο, έχω να σου πω και κάτι που θα σε χαροποιήσει. Συμπτωματικά και ευτυχώς, ο κύριος Χόφμαν παραθερίζει στα Κι της Φλόριντα αυτή την εβδομάδα. Επιθυμεί να προετοιμαστεί και να καταθέσει εκεί και οι ενάγοντες συμφώνησαν». Ο Φίλιπ μου χαμογελά.

Σμόκιν, γυαλιά ανάγνωσης και χαμόγελο;

Πεθαίνω εδώ και τώρα.

«Αυτό, λοιπόν, είναι το σχέδιό μας», συνεχίζει. «Θα συναντήσεις τον κύριο Χόφμαν την Τρίτη στο ξενοδοχείο του, που ονομάζεται», ρίχνει μια ματιά στο χαρτί, «*Τρανκουίλιτι Μπέι*. Πόσο υπέροχο ακούγεται αυτό. Εγώ θα έρθω αεροπορικώς την Πέμπτη το βράδυ. Την Παρασκευή θα αναλάβω την κατάθεση», με κοιτά, «με τη δική σου βοήθεια, φυσικά. Την Παρασκευή το βράδυ θα είσαι πλέον ελεύθερη να απολαύσεις τις διακοπές που δικαιούσαι και αξίζεις».

Το σκέφτομαι. «Αρα δε χρειάζεται να αναβάλω τον γάμο».

«Ακριβώς».

«Και τότε γιατί είπες...»

«Γιατί λατρεύω να βλέπω πόσο συγκεντρώνεσαι όταν νευριάζεις». Μου χαμογελά ξανά.

Κλείνω τα μάτια. «Στείλε κάποιον άλλον», λέω ξεψυχισμένα.

«Πολύ καλά, θα στείλω», λέει ο Φίλιπ. «Υπό έναν όρο».

Ανοίγω τα μάτια. Κοιταζόμαστε χωρίς να μιλάμε.

Σηκώνομαι και κλείνω την πόρτα. «Με το φόρεμα ή χωρίς;»

Κάνει τον γύρο του γραφείου και με πλησιάζει. «Τι ερώτηση».

Πιάνω το φερμουάρ. «Θέλω να μου τις βρῆξεις πάλι».

«Σου άρσεσε αυτό;» Κάθεται στον μεγάλο δερμάτινο καναπέ. Τον καβαλάω.

«Μπα», του ψιθυρίζω στο αυτί. «Καθόλου».

Λίγο αργότερα ξαπλώνω δίπλα του και ακουμπώ το κεφάλι στο στέρνο του. Ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόμουν. Και φυσικά ο λόγος για τον οποίο έφυγα από το πάρτι μου. Ίσως και να ήταν προφανές. Πάντως σε μένα δεν ήταν. Όχι από την αρχή.

Νιώθω το χέρι του στο κεφάλι μου, περνά τα δάχτυλά του μέσα από τα μπλεγμένα μαλλιά μου. Ο Φίλιπ έχει μεγάλη αντοχή για την ηλικία του. Σκέφτομαι τους μεγάλους άντρες. Καλοί είναι. Είναι όλοι τους τόσο, τόσο...

«Γουάιλντερ;»

«Μάλιστα, κύριε;»

Μου αρέσει να τον αποκαλώ «κύριο». Αυτό με ανάβει ξανά. Υποταγή!

«Κάτι με προβληματίζει», λέει ο Φίλιπ.

«Λυπάμαι που το ακούω, κύριε».

Νιώθω τα δάχτυλά του να ξεχωρίζουν μια μπούκλα από τις υπόλοιπες, να τη στριφογυρίζουν και να την τραβούν απαλά. «Το πρόβλημα είναι ότι μάλλον σε παραπλάνησα λίγο».

«Με ποιον τρόπο;»

«Θα χρειαστεί να προετοιμάσεις τον Χόφμαν».

Αναστενάζω ικανοποιημένη και τον χτυπώ χαϊδευτικά στο στήθος. «Το ξέρω».

Σηκώνει το κεφάλι να με κοιτάξει. «Αλήθεια;»

Ανακάθομαι και τεντώνομαι. Αρχίζω να μαζεύω τα ρούχα μου. «Φυσικά. Και δε με πειράζει». Χαμηλώνω το βλέμμα και τον κοιτάω. «Ωστόσο ήταν λάθος σου να με εξαναγκάσεις».

«Το ξέρω». Χαμογελάει. «Υπέροχο δεν ήταν;»

Πράγματι, ήταν. Έτσι τον αφήνω να με εξαναγκάσει πάλι. Μετά τον εξαναγκάζω για λίγο εγώ. Ύστερα ντύνομαι και παίρνω ένα ταξί για το σπίτι.

Με τον Γουίλ μένουμε σε μια σοφίτα στην οδό Νορθ Μουρ.

Πριν μετακομίσει μαζί μου εδώ και πέντε μήνες, το σπίτι ήταν άδειο, ψυχρό και γυμνό – σαν την ψυχή μου, όπως αρέσκειται να λέει η Φρέντι. Τώρα είναι γεμάτο θαλπωρή, γεμάτο από τις αντίκες του Γουίλ, τα έργα τέχνης και τα όμορφα αντικείμενα που φέρνει από τα ταξίδια του.

Θα πρέπει να με άκουσε που βγήκα παραπατώντας από το ασανσέρ, γιατί με περιμένει στην πόρτα. Φοράει μπλουζάκι και παντελόνι πιτζάμας και τα μαλλιά του είναι ανακατεμένα από τοντους. Η Φρέντι έχει απόλυτο δίκιο – είναι τόσο γλυκός.

Χασμουριέται και μου χαμογελά. «Γεια σου, Λίλι».

«Μωρό μου! Με περιμένεις».

Κούτσουρα τριζοβολούν στο τζάκι. Απαλή μουσική ακούγεται από το στερεοφωνικό. Χώνομαι στην αγκαλιά του. Αναζητά το πρόσωπό μου με μάτια που ξεχειλίζουν αγάπη. «Χρειάζεσαι κουβά;» ρωτά με ενδιαφέρον.

«Όχι ακόμα», ψιθυρίζω.

Με πηγαίνει στον καναπέ και μου δίνει ένα ποτήρι ανθρακούχο νερό. Ασπιρίνη. Ένα φλιτζάνι τσάι. Μου τα είχε όλα έτοιμα.

Τεντώνομαι και ακουμπώ το κεφάλι μου στα πόδια του. Με σκεπάζει με μια κουβέρτα. «Πέρασες καλά απόψε;» ρωτάει.

Δε μου αξίζει αυτός ο άνθρωπος. Το γνωρίζω αυτό.

«Καλά ήταν».

Παραμερίζει μερικές τούφες μαλλιών από το μέτωπό μου. «Είσαι πανέμορφη».

Το γεγονός πως αναγνωρίζω ότι είμαι φρικτός άνθρωπος δε δικαιολογεί τη φρικτή συμπεριφορά μου. Κι αυτό το ξέρω.

Τον κοιτάζω απελπισμένα. «Είμαι γουρούνι στο σακί, Γουίλ!»

«Σ' αγαπώ ακριβώς όπως είσαι», λέει.

«Χα», λέω αδύναμα. «Χα χα».

Θα γίνω καλή. Αλήθεια!

Θα βρω έναν τρόπο να είμαι αντάξιά του.

«Πετάμε νωρίς αύριο», λέει. «Καλύτερα να πάμε για ύπνο».

«Σ' αγαπώ, Γουίλ!» φωνάζω. «Σ' αγαπώ τόσο, μα τόσο πολύ».

Και αυτή ακριβώς τη στιγμή τον αγαπώ. Αλήθεια, τον αγαπώ!
Μου χαμογελά. «Τότε έχω μια υπέροχη ιδέα».

«Τι;»

«Ας παντρευτούμε!»

Ω Χριστέ μου.

Κλείνω τα μάτια. «Εντάξει!»

Τι κάνω; Μα τι έκανα;

Σταμάτα. Απλώς... ηρέμησε.

Όλα θα πάνε καλά. Τέλεια!

Πώς; Ιδέα δεν έχω. Αλλά θα πάνε. Το ξέρω.

Όλα θα πάνε καλά.

ΚΥΡΙΑΚΗ

2

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΜΕΧΡΙ το JFK είναι εφιάλτης. Αναγκάζομαι να χρησιμοποιήσω τον κουβά δύο φορές. Ο έλεγχος των εισιτηρίων και η ασφάλεια είναι μια μικρή κόλαση. Ο Γουίλ μου γλυκομιλά μέχρι τον τερματικό. Σχεδόν σέρονομαι στον διάδρομο του αεροπλάνου και σωριάζομαι στο κάθισμά μου.

Η κοπέλα που κάθεται δίπλα μου κλαψουρίζει, με το κεφάλι ανάμεσα στα γόνατα. Την αγγίζω απαλά στην πλάτη. «Είσαι καλά;»

«Νιώθω τέτοια ναυτία!» μουγκρίζει.

«Έι, κι εγώ το ίδιο! Χθες είχα το μπάτσελορ πάρτι μου».

Σηκώνει το κεφάλι. «Αντ' από δω!»

Τη λένε Λόλα. Παντρεύεται σε τρεις μέρες στην Μπόκα Ρατόν.

«Παντρέψου Τετάρτη», μου λέει η Λόλα. «Οι πιθανότητες διαζυγίου είναι λιγότερες. Πολύ λιγότερες».

«Πλάκα κάνεις;»

«Είναι αποδεδειγμένο», απαντά σοβαρά. «Με στατιστικές».

Όπως είναι φυσικό, αρχίζουμε να ανταλλάσσουμε ιστορίες πολέμου.

«Στο νησί υπάρχει ένα μαγαζί με σμόκιν», της λέω. «Η διοργανώτρια του γάμου μας αφήνει την προκαταβολή και λίγες ώρες μετά γίνεται στο μαγαζί ληστεία. Με όπλο».

«Μπορεί να ξέρω τους τύπους που το έκαναν», λέει η Λόλα.

«Τους έπιασαν λίγες μέρες αργότερα».

«Ω», λέει. «Τότε όχι».

Γέρνω πάνω στον Γουίλ για να κοιτάξω τον διάδρομο. «Πότε λες να μοιράσουν τα ποτά;»

«Δεν έχουμε καν τροχοδρομήσει ακόμα», μουρμουρίζει.

«Η επίσημη ενδυμασία είναι χαζομάρα», λέει η Λόλα. «Η Μπετίνα, η κουμπάρα μου; Ξέρεις, από αυτές της υγιεινής ζωής. Δεν αγοράζει χαρτοπετσέτες, τρώει ωμές αηδίες».

«Α, ναι», λέω συμπονετικά. «Τις ξέρω αυτές τις τύπισσες».

«Που λες, διάλεξα αυτά τα στράπλες φορέματα για τις κουμπάρες, εντάξει; Θεϊκά». Η Λόλα σουφρώνει τα σαρκώδη κοραλλί χείλη της. «Και τώρα η Μπετίνα μου λέει ότι δε σκοπεύει να ξυριστεί!»

«Μπλιαχ!»

«Αηδία! Σαν αρκούδα θα έρθει;» λέει η Λόλα ανατριχιάζοντας. «Με χνουδωτά ζώα στις μασχάλες; Ξέρεις ποια λέω;»

«Τα χάμστερ;»

«Όχι. Τα ολινγκίτο».

«Ολινγκίτο;» επαναλαμβάνω.

«Ζουν στον Ισημερινό». Κουνάει το κεφάλι. «Κάτι αλλήθωρα ζωντόβολα».

Ξαναγουρίζω στο θέμα μας. «Το πρώτο θέρετρο που κλείσαμε για τους καλεσμένους μας ήταν πολύ οικολογικό, σαν τη φίλη σου», λέω. «Λειτουργούσε με ηλιακή ενέργεια, είχε μηδενικές εκπομπές αερίων, ξέρεις;»

«Όπως με τους γλόμπους;»

«Ακριβώς. Μα άκου αυτό». Γέρνω κοντά της. «Έκλεισε τον προηγούμενο μήνα όταν βρήκαν μια νεκρή πόρνη στην υδροδεξαμενή».

«Σκατά!» φωνάζει η Λόλα.

«Δεν είναι;»

«Φρικτό!»

«Το ξέρω!»

Ξεφλουδίζει σκεφτική το ηλιοκαμένο δέρμα στη μύτη της. «Κάλεσα κάτι ξαδέρφες μου στον γάμο. Ολόιδιες δίδυμες. Θεό-

χοντρες». Κάνει παύση. «Κόβω το κεφάλι μου ότι το κάνουν».

Μένω με το στόμα ανοιχτό. «Μετάξυ τους;»

«Συνεχώς ξεγλιστρούν από τις οικογενειακές συγκεντρώσεις και πάνε ένας θεός ξέρει πού. Γράφουν κάτι αλλόκοτα ποιήματα η μία στην άλλη». Βγάζει το κινητό από την τσάντα της και αρχίζει να ψάχνει κάτι φωτογραφίες. «Στάσου να δω αν έχω καμιά φωτογραφία. Δε φαντάζεσαι πόσο σιχαμερές είναι».

Ο Γουίλ μουρμουρίζει: «Σε ξεσκίζει σ' αυτό το παιχνίδι».

Τον κοιτάζω. Είναι σκυμμένος πάνω από το κινητό του, το πανύψηλο σώμα του μετά βίας χωράει στο μικροσκοπικό κάθισμα. Φοράει ένα φούτερ με κουκούλα και ένα πράσινο ξεθωριασμένο καπέλο του μπείζμπολ στα ανάκατα μαλλιά του. Είναι αξύριστος και είναι τόσο συγκεντρωμένος σε αυτό που γράφει, που τα γυαλιά του έχουν γλιστρήσει στην άκρη της μύτης του. Η αλήθεια είναι πως μοιάζει με όμορφο αλήτη, όχι με κάποιον που μιλάει τέσσερις νεκρές γλώσσες.

Τον σκουντάω. «Έκλεισαν την πόρτα. Σταμάτα τα μηνύματα».

Με σκουντάει κι αυτός. «Κάνε πως με σταματάς».

Του αρπάζω το κινητό. Πάει να το πιάσει, αλλά το τραβάω μακριά του. «Το χρειάζομαι!» διαμαρτύρεται.

«Είσαι υπερβολικά εθισμένος».

«Εθισμένος», λέει. «Εγώ εθισμένος».

«Σε παρακαλώ. Εγώ είμαι ερασιτέχνης μπροστά σου».

Κάνει να το ξαναπιάσει, αλλά το κρατάω σφιχτά. «Ο Ίαν ζητά τη συμβουλή μου για την έρευνά του», λέει γελώντας. «Πρέπει να απαντήσω!»

«Το πρώτο βήμα προς την ανάρρωση», του λέω, «είναι να παραδεχτείς το πρόβλημα».

Σταυρώνει τα χέρια στο στήθος. «Έχω πρόβλημα».

«Σοβαρό πρόβλημα».

«Είμαι πολύ άρρωστος», λέει, «και χρειάζομαι βοήθεια».

«Μπράβο, καλό παιδί». Παρατηρώ το κινητό και του το δίνω. «Μισό λεπτό – καινούργιο είναι;»

«Είναι το κινητό της δουλειάς», απαντά, ολοκληρώνοντας το μήνυμά του.

«Το μουσείο σου έδωσε κινητό;»

«Για όταν ταξιδεύω». Κλείνει το κινητό και το βάζει στην τσέπη του. «Όλοι οι έφοροι παίρνουν από ένα».

«Λογικό», λέω. «Σε περίπτωση επείγουσας αρχαιολογικής ανάγκης».

Ο Γουίλ αναστενάζει. «Άντε πάλι τα ίδια».

«Μπορεί οι άτιμοι ναζί να θέλουν να κλέψουν πάλι την Κιβωτό της Διαθήκης».

Μου πιάνει το χέρι. «Σου έχω πει ποτέ πόσο εκτιμώ τον σεβασμό σου για τη δουλειά μου;»

Τον φιλώ στο μάγουλο. «Παρακαλώ, μωρό μου».

Επιτέλους απογειωνόμαστε. Με τη Λόλα μοιραζόμαστε το μπράτσο του καθίσματος. Λαγοκοιμάμαι για λίγο. Μια ηλικιωμένη κυρία βγαίνει από την τουαλέτα. Λύνω τη ζώνη μου.

Η Λόλα με κοιτάζει καχύποπτα. «Θα μπεις εκεί μέσα;»

«Ναι. Γιατί;»

«Δε χρησιμοποιώ ποτέ την τουαλέτα μετά από γριά».

«Ηλικιωμένη», λέω. «Μα είναι τόσο τακτικές».

«Βρομιάρες είναι», με ενημερώνει.

Της δίνω μια στο πόδι. «Λόλα, έχεις μεγάλη φάση!»

«Γιατί, μήπως τις νοιάζουν τα αφροδίσια; Με το ένα πόδι στον τάφο είναι! Που λες, η προ-θεία μου Ρίτα, ογδόντα τεσσάρων. Έκανε παρά φύση έδρα και μάντεψε... έπαθε γονόρροια τρεις φορές!»

«Η καημένη!» λέω.

Η Λόλα ρουθουνίζει. «Η θεία Ρίτα δεν είναι καθόλου καημένη, αγάπη μου».

Ο Γουίλ μου κολλά στη μούρη ένα κεκάκι βρόμης βγαλμένο από την κόλαση. «Δεν τρως κάτι;»

Και μόνο που το κοιτάζω το στομάχι μου κάνει τούμπες. «Δε νομίζω πως μπορώ».

«Μια μπουκιά;»

Δαγκώνω μια μπουκιά, έτσι για να τον ευχαριστήσω.

«Είναι θησαυρός», λέει η Λόλα. «Λαχείο».

Ακουμπώ το κεφάλι μου στον ώμο του. «Το ξέρω».

«Ο δικός μου γκάστρωσε μια στριπτιζού στο μπάτσελορ του πατέρα του», συνεχίζει.

«Όπα. Στο μπάτσελορ του πατέρα του;»

«Τέταρτος γάμος», εξηγεί η Λόλα.

«Την οικογένειά μου μου θυμίζει. Αυτό έγινε πριν γνωριστείτε ή;...»

«Μπα. Με τον Μπένι είμαστε μαζί από το λύκειο. Αλλά με αποκατέστησε. Βλέπεις;» μου δείχνει το δαχτυλίδι αρραβώνων.

«Πανέμορφο», λέω.

«Κοτρόνα», συμφωνεί.

«Η Κορντίλια κοντεύει τα τρία», μου λέει η Λόλα. «Είναι τόσο γλυκιά! Θα μοιράζει τα λουλούδια στον γάμο». Πιάνει το κινητό της. «Για να δω μπας κι έχω καμιά φωτογραφία της».

Αλλάζουμε πτήση στο Μαϊάμι. Το αεροπλάνο για το Κι Γουέστ είναι μικρότερο και οι σειρές έχουν δύο θέσεις μόνο. Ο μόνος που έχω να μιλάω είναι ο Γουίλ κι αυτός έχει το κεφάλι χωμένο σε ένα βιβλίο.

Τον σκουντάω. «Τι διαβάζεις;»

«Επίκτητο», λέει δίχως να σηκώσει το βλέμμα.

«Το προάστιο του Κλίβελαντ;»

Γυρίζει σελίδα. «Ακριβώς».

Τον σκουντάω ξανά. «Πλήττω. Μίλα μου».

«Γιατί δε διαβάζεις κανένα βιβλίο;»

«Δεν πλήττω και τόσο πολύ. Πες μου για τον Επίκτητο».

Κλείνει το βιβλίο και τακτοποιεί τα γυαλιά του. «Ήταν ένας αρχαίος φιλόσοφος. Στωικός. Γεννήθηκε ως δούλος τον πρώτο αιώνα μ.Χ. στη σημερινή Τουρκία. Αλλά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του έζησε στη Ρώμη και την Ελλάδα».

Κουρνιάζω στο κάθισμά μου. Μου αρέσει να ακούω τον Γουίλ

να μιλά για τα πνευματικά του ενδιαφέροντα. Είναι αξιολάτρευτα ακριβής και μεθοδικός. Από το στόμα του ρέουν μακροσκελείς, πολύπλοκες φράσεις. Είναι σαν να έχω αρραβωνιαστεί ηχογραφημένο βιβλίο.

Του πιάνω το ένα χέρι και αρχίζω να παίζω.

«Ο Επίκτητος πίστευε ότι η ικανότητα της επιλογής είναι η μεγαλύτερή μας δύναμη και η πηγή της ελευθερίας μας. Μας επιτρέπει να αναγνωρίζουμε τα ελάχιστα πράγματα στη ζωή μας που μπορούμε πράγματι να ελέγχουμε».

Μου αρέσουν τα χέρια του Γουίλ. Είναι δυνατά και τραχιά – από την εργασία στην ύπαιθρο, υποθέτω. Έχει μακριά δάχτυλα με μεγάλες αρθρώσεις. Κοκαλιάρικους καρπούς. Βάζω δίπλα τη δική μου παλάμη και τις συγκρίνω.

Σταματά στη μέση της πρότασης. «Προσπαθείς να μου αποσπάσεις την προσοχή;»

«Όχι βέβαια!» Του αφήνω το χέρι. «Γιατί, πιάνει;»

«Πάντα». Μου χαμογελά. «Πού μείναμε;»

«Επιλογή. Ελευθερία. Έλεγχος».

«Σωστά». Συγκεντρώνεται ξανά. «Ο Επίκτητος πίστευε ότι όλα τα δεινά του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα της μάταιης προσπάθειας να ελέγχει πράγματα που δεν είναι στη δύναμή του να ελέγχει. Το σώμα του. Τα υπάρχοντά του. Εξωγενείς παράγοντες. Άλλους ανθρώπους».

«Ο Επίκτητος μισούσε τα βάσανα;» λέω. «Τι σύμπτωση – το ίδιο κι εγώ!»

«Μόνο όταν απαρνιόμαστε τις επιθυμίες και τα δεσμά μας αποκτάμε εσωτερική γαλήνη και ζούμε σε αρμονία με το σύμπαν».

«Πεθαίνω της δίψας», λέω. «Θα σε πείραζε να απαρνηθείς τα δεσμά σου με την πορτοκαλάδα στο τραπεζάκι σου;»

«Μήπως να την απαρνηθώ πάνω στο κεφάλι σου;»

«Δε νομίζω πως κάτι τέτοιο θα ήταν αρμονικό με το σύμπαν, Γουίλ».

«Πράγματι», συμφωνεί. «Αλλά θα μου έδινε την εσωτερική γαλήνη που τόσο λαχταρώ και χρειάζομαι».

Μέχρι την προσγείωση στο Κι Γουέστ νιώθω χίλιες φορές καλύτερα. Εντοπίζω τη μαμά αμέσως μόλις πατάμε το πόδι μας στο αεροδρόμιο. Ακουμπά σε έναν τοίχο με τα χέρια μέσα στις τσέπες και μιλάει με μια μικροκαμωμένη γκριζομάλλα γυναίκα που στέκεται εναλλάξ από το ένα πόδι στο άλλο, κοιτάζοντας νευρικά τον κόσμο που αποβιβάζεται. Τα ξεθωριασμένα καστανοκόκκινα μαλλιά της μαμάς είναι πιασμένα σε μια πρόχειρη αλογοουρά και το φιλντισένιο της δέρμα –σήμα κατατεθέν του πραγματικού ντόπιου της Φλόριντα– μοιάζει να λάμπει συγκριτικά με τα ξεφλουδισμένα πρόσωπα των τροπικά ντυμένων τουριστών. Δείχνει χαλαρή και φυσική. Τον τελευταίο καιρό τη βλέπω μόνο όταν με επισκέπτονται με τη γιαγιά στη Νέα Υόρκη. Μοιάζει τόσο παρόμοια εκεί, σαν αγχωμένη, ατημέλητη αδέσποτη ανάμεσα στις καλοντυμένες με την τελευταία λέξη της μόδας γαζέλες που περπατούν με χάρη στους δρόμους του Μανχάταν. Εδώ μοιάζει να ανήκει – πράγμα που εξηγεί το γιατί δε θέλει ποτέ να φύγει. Αυτός είναι ο λόγος, μαζί με τη δουλειά της βέβαια. Ανακαινίζει παλιά κτίρια, ιστορικά κτίρια της Φλόριντα, κατά κύριο λόγο. Έχει γίνει εξπέρ. Επιπλέον, ντύνεται και ανάλογα: φαρδιά σορτσάκια, παλιά μπλουζάκια, μπότες εργατών.

Η μαμά με βλέπει και τινάζεται. Με αγκαλιάζει σφιχτά ενώ ήδη κλαψουρίζει. Μα τι υπερευαίσθητη που είναι.

«Λίλι! Επιτέλους ήρθες!»

«Ήρθα», λέω βυθίζοντας το πρόσωπό μου στα μαλλιά της, που ευωδιάζουν λεμόνι και πριονίδι.

Με αφήνει από την αγκαλιά της, γελάει και σκουπίζει τα μάτια της και ύστερα γυρνάμε στον Γουίλ. «Από εδώ η μητέρα μου Κάθριν», του λέω. «Μαμά, από εδώ ο Γουίλ».

Ναι. Πρώτη φορά γνωρίζονται.

Η μαμά μένει άφωνη. Κοκκινίζει. «Αυτό είναι... είμαι τόσο...

αυτό είναι απίθανο!» Αγνοεί το τεντωμένο για χειραψία χέρι του και τον αγκαλιάζει σφιχτά.

Η γκριζομάλλα κυρία ακόμα μας γυροφέρει. «Ω, συγγνώμη!» λέει η μαμά. «Ξεχάστηκα! Λίλι και Γουίλ, από εδώ η Μάτι».

Η Μάτι. Η διοργανώτρια του γάμου μας. Η μαμά την προσέλαβε πριν από πέντε μήνες, όταν αρραβωνιαστήκαμε με τον Γουίλ και αποφασίσαμε να κάνουμε τον γάμο εδώ. Ωστόσο, μάλλον η λέξη «προσέλαβε» δεν είναι κατάλληλη. Να πω καλύτερα την έβγαλε από άσυλο; Την έσωσε από πλημμύρα την ώρα που ρύθμιζε την κεραία για το κράνος ελέγχου σκέψης τραγουδώντας στους σκίουρους; Διότι η Μάτι είναι εντελώς, μα εντελώς...

«Ευτυχώς τα καταφέρατε!» Μου πιάνει το χέρι με το κοκαλιάρικο δικό της. «Ανησύχησα τόσο πολύ. Στον καιρό είπαν ότι θα είχε χαμηλό βαρομετρικό στα νοτιοανατολικά και μια καταιγίδα στον Ατλαντικό. Το μόνο που σκεφτόμουν όλη την ώρα ήταν εσένα και τον Γουίλ παγιδευμένους σε ένα αεροπλάνο!» Γουρλώνει τα φωτεινά μπλε μάτια της. «Πέρσι τέτοια εποχή μια πτήση ξεστράτισε από τη Μινεάπολη και αγνοούνταν για είκοσι οκτώ ώρες! Ένας σκύλος τυφλού έπαθε κρίση! Τι θα γινόταν αν συνέβαινε το ίδιο και σε σας;»

Βοήθεια, Επίκτητε. Επιτέλους αρχίζουν να έρχονται οι αποσκευές. Η Μάτι στέκεται δίπλα μου. Κάνω λίγο παραπέρα. Έρχεται νευρικά πάλι δίπλα μου. Πάνω που πάω να της πω να βγάξει κανένα φλας, ξεροβήχει και μου λέει: «Λίλι; Έλαβες το... τέτοιο μου;»

«Το τέτοιο σου;»

«Ναι, το, το... Ω Θεέ μου!» Χτυπάει το κούτελό της. «Πώς το λένε; Το... αυτό... ξερεεις... με το;...» λέει κάνοντας παλαβές χειρονομίες με τα δάχτυλα.

«Το πιάνο;» λέω στην τύχη.

«Όχι, όχι, αυτό με... Που χρησιμοποιείς το;...» Ακόμα δείχνει κάτι με τα δάχτυλα.

«Γάντια;» λέω. «Ψεύτικα νύχια; Σκουληγκάκια;»

«Το ηλεκτρονικό μου μήνυμα!» φωνάζει θριαμβευτικά. «Έλαβες το ηλεκτρονικό μου μήνυμα;»

Η μνήμη της Μάτι είναι για κλάματα. Κάνει τις τηλεφωνικές συζητήσεις ένα μικρό μαρτύριο. «Όχι», λέω. «Δεν έλαβα τίποτα σήμερα».

Συνοφρυώνεται. «Τι άχρηστα μαραφέτια αυτοί οι υπολογιστές».

«Στην πραγματικότητα, είναι αρκετά...»

«Καλύτερα να σου πω απλά τι σου έγραψα. Έγραψα...» Σταματά κι αρχίζει να στριφογυρίζει. «Το νυφικό! Πού είναι το νυφικό;»

«Μην κάνεις έτσι», λέω για να την ηρεμήσω. «Η Φρέντι το έχει».

«Ε, τότε να το δώσει αμέσως πίσω!»

Το χανγκόβερ απειλεί να επιστρέψει. Ευτυχώς μεσολαβεί ο Γουίλ. «Η Φρέντι είναι η κουμπάρα της Λίλι. Εκείνη έφτιαξε το νυφικό. Φτάνει στο Μαϊάμι το απόγευμα μαζί με μια άλλη κουμπάρα».

Η Μάτι γνέφει αργά. «Μάλιστα. Αυτό είναι... θέλω να πω, δε θέλω να αμφισβητήσω την κρίση σας, αλλά δε νομίζω πως αυτό είναι καλή ιδέα. Υπάρχει αυτό το χαμηλό βαρομετρικό κι επιπλέον ξέρετε πόσο συχνά χάνουν τον έλεγχο οι άπειροι οδηγοί στη γέφυρα Σέβεν Μάιλ...»

Επιτέλους εμφανίζονται οι βαλίτσες μας και βγαίνουμε στο πάρκινγκ. Κοιτάζω τη μαμά.

«Μη», λέει.

Σηκώνω τα χέρια ψηλά. «Δεν είπα τίποτα».

«Οι επιλογές μας ήταν πολύ περιορισμένες», διευκρινίζει.

«Δεν είπα τίποτα, μαμά!»

Με αγνοεί και εκνευρίζεται από μόνη της. «Αυτά παθαίνει κανείς όταν βιάζεται να παντρευτεί!»

Υψώνω το πρόσωπο στον ήλιο. Ο ουρανός είναι γαλανός κι ένα αεράκι από τον ωκεανό κάνει τα πανύψηλα φοινικόδεντρα να θροΐζουν. Και να φανταστεί κανείς ότι πέντε ώρες πριν

βρισκόμασταν με τον Γουίλ στη μουντή και γκριζα Νέα Υόρκη. «Χαλάρωσε, μαμά. Η Μάτι είναι υπέροχη. Είμαι σίγουρη πως θα λειτουργήσει ηρεμιστικά για όλους μας».

Ξεσπάμε και οι δύο σε γέλια. Μετά ρωτάει: «Χαίρεσαι που είσαι σπίτι;»

Νιώθω την αγωνία στη φωνή της. Γυρνάω και τη βλέπω και στα μάτια της. Την αγκαλιάζω από τους ώμους και τη φιλώ στο μάγουλο. «Πολύ».

Μοιάζει να θέλει να πει κι άλλα, αλλά τελικά αρχίζει να φορτώνει μαζί με τον Γουίλ τις βαλίτσες στο αμάξι της Μάτι.

«Λοιπόν, Λίλι». Η Μάτι με κοιτάζει από το καθρεφτάκι καθώς βγαίνει από το πάρκινγκ. «Πρωί πρωί αύριο πρέπει να πάμε στο *Μπλου Χέβεν* για να δούμε το μενού για το δείπνο της πρόβας».

«Μάλιστα, καπετάνιε».

«Ω, δεν είμαι εγώ ο καπετάνιος αυτού του πλοίου!» γελάει η Μάτι. «Εγώ είμαι απλώς ο... ο...»

«Λουστρόμος;» λέω.

«Μούτσος;» προτείνει ο Γουίλ.

«Κανονιοφόρος;»

«Μπαρουτάνθρωπος;»

Η μαμά γυρνάει και μας ρίχνει ένα βλέμμα τύπου: Παιδιά, κόφτε το, παρακαλώ.

«Υποπλοίαρχος», λέει η Μάτι ζωνηρά. «Εσύ είσαι ο καπετάνιος κι εγώ ο υποπλοίαρχος. Ας μιλήσουμε όμως για την πρόβα. Οι επιλογές είναι αρκετές. Μπορούμε να έχουμε ψάρι ή ζυμαρικά ή κοτόπουλο ή κοτόπουλο με ζυμαρικά ή κοτόπουλο και ψάρι μαζί, ωστόσο δεν είμαι και πολύ σίγουρη γι' αυτό...»

Διασχίζουμε κατά μήκος τη νότια ακτή του νησιού. Στα αριστερά μας βρίσκεται η παραλία Σμάδερς. Βλέπω ιστιοπλοϊκά στο βάθος του ορίζοντα, ανθρώπους να παίζουν βόλεϊ, χλωμά κορμιά που ανυπομονούν να μαυρίσουν σκόρπια στην άμμο. Βλέπω ποδηλάτες και πιτσιρικάδες με σκέιτμπορντ καθώς και μεθύστακες με χάρτινες σακούλες. Μια κλασική χειμωνιάτικη μέρα στη Φλόριντα.

«Φτιάχνουν ένα υπέροχο ορεκτικό. Ονομάζεται... ω, ξεχνάω τελείως πώς το λένε. Κάτι σχετικό με ωμό θαλασσινό. Τώρα που το σκέφτομαι όμως, νομίζω πως δεν είναι και τόσο καλή ιδέα. Μάλλον όχι. Στο κάτω κάτω δε θα ήθελες να δηλητηριάσεις τους πάντες μία μέρα πριν από τον γάμο...»

«Όχι τους πάντες», συγκατανεύει ο Γουίλ.

Περνάμε ένα τετράγωνο με άθλια ροζ διαμερίσματα, ένα ελεεινό πάρκο και ένα μοτέλ. Θα μπορούσαμε να βρισκόμαστε οπουδήποτε –σε οποιοδήποτε φτωχό και άθλιο τμήμα του νότου– μόνο που στα δεξιά μας, ανάμεσα στα κτίρια και τους σκουριασμένους φράχτες, φαίνονται οι αλυκές, από καιρό εγκαταλειμμένες, παραδομένες πλέον στη μαγκρόβια βλάστηση, τους πελεκάνους και τη σιωπή.

Σκύβω μπροστά και χτυπάω τη μαμά στον ώμο. «Πότε φτάνουν η Τζέιν και η Άννα;»

«Έφτασαν χτες βράδυ», απαντά.

«Αλήθεια;»

«Ναι!» Γυρνάει απότομα στη Μάτι και τη ρωτάει κάτι.

«Οι μητριές σου;» ρωτάει ο Γουίλ. «Ο γάμος είναι σε έξι μέρες. Αναρωτιέμαι γιατί ήρθαν από τώρα».

Η Μάτι στρίβει δεξιά και μετά αριστερά στην Τρούμαν. Περνάμε από ένα κατάστημα ανταλλακτικών αυτοκινήτων, μια αποθήκη και ένα σουπερμάρκετ. Ύστερα περνάμε από ένα στριπτιζάδικο, με το πάρκινγκ του άδειο τόσο πρωί Κυριακής. Ξαφνικά όλα μεταμορφώνονται. Η πλούσια βλάστηση μισοκρύβει τα ετοιμόρροπα κτίρια. Φοινικόδεντρα, μπανανιές, ροδοδάφνες και ιβίσκοι. Κι άλλα δεκάδες δέντρα και θάμνοι των οποίων τις ονομασίες δε θυμάμαι ή ποτέ δεν ήξερα. Και παντού ολόγυρα μεγάλες φουξία μπουκαμβίλιες, γαντζωμένες στους φράχτες και τους τιμεντένιους τοίχους.

Τώρα βρισκόμαστε στην οδό Γουάιτ, στα περίχωρα της παλιάς μου γειτονιάς. Οι δρόμοι είναι στενοί, κάποιοι μονόδρομοι και σκιεροί από το φύλλωμα των δέντρων. Τα πεζοδρόμια

είναι ραγισμένα και γεμάτα αγριόχορτα. Όμως τα σπίτια –μικροσκοπικά αγροτόσπιτα, βικτοριανές επαύλεις, παστέλ μικρές μονοκατοικίες– είναι πανέμορφα. Μας προσπερνούν γρήγορα, μόνο μικρές λεπτομέρειες διακρίνονται εδώ κι εκεί. Δυο ψηλά μακρόστενα λευκά παντζούρια. Μια κεκλιμένη τσίγκινη στέγη. Η γαλάζια οροφή μιας βεράντας.

Βουλιάζω χαλαρή στο πίσω κάθισμα και σφίγγω το χέρι του Γουίλ. Φοβόμουν πως θα ένιωθα παράξενα με την επιστροφή μου στο σπίτι. Αλλά μου συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Νιώθω σαν να χώνομαι σε μια ζεστή αγκαλιά.

Στο μεταξύ, η Μάτι δεν έχει πάρει ανάσα. «Ο Μάρτιν πρότεινε γαρδένιες για τον στολισμό στο κέντρο, αλλά εγώ αναρωτιέμαι αν ταιριάζουν με το υπόλοιπο σύνολο».

«Ποιος είναι ο Μάρτιν;» ρωτάει ο Γουίλ.

«Ο υπεύθυνος στολισμού», λέει η Μάτι. «Είναι πολύ ταλαντούχος, αλλά φοβάμαι πως δεν είναι και πολύ...» Χτυπάει το κούτελό της. «Πάντα εδώ, αν με καταλαβαίνετε».

Μια ξεπουπουλιασμένη κότα πετάγεται στον δρόμο. Από το πουθενά εμφανίζονται δυο παιδιά με ποδήλατα και τρέχουν δίπλα στο αυτοκίνητό μας. Ένα κορίτσι κι ένα αγόρι, γύρω στα δέκα, ίσως δώδεκα. Η καρδιά μου σταματά. Εγώ και ο Τέντι. Για μια στιγμή είναι σαν να μας βλέπω. Το αγόρι έχει ανακατεμένα μαλλιά με ξανθές ανταύγειες. Το κορίτσι πανύψηλο, με μακριά άκρα. Γελάνε δυνατά, στραβοτιμονιάζουν για να αποφεύγουν τις λακκούβες, τρακάρουν μεταξύ τους. Το αγόρι κοιτάζει πάνω από τον ώμο του και κάνει πιο γρήγορα πετάλι. Στριβουν σε ένα σοκάκι, γλιστρούν, σχεδόν συγκρούονται. Το αγόρι κραυγάζει. Το κορίτσι τσιρίζει. Το αμάξι μας συνεχίζει τον δρόμο του.

Γυρίζω το κεφάλι για να κοιτάξω από το πίσω παράθυρο. Πολύ αργά. Έχουν εξαφανιστεί.

Ο Γουίλ με παρακολουθεί. «Φιλαράκια σου;»

Προσπαθώ να σκεφτώ μια απάντηση, μα δεν μπορώ. Οπότε κουνάω το κεφάλι, χαμογελώ και δε λέω τίποτα.

«Είναι τέλειος!»
«Παντρεύομαι».
«Όλο αυτό είναι λάθος...»

Η Λίλι Γουάιλντερ τα έχει όλα: ζει στη Νέα Υόρκη, κάνει μια δουλειά που αγαπάει, έχει φίλους που τη λατρεύουν, περιστοιχίζεται από μια οικογένεια γεμάτη χαρισματικές και στοργικές γυναίκες και είναι αρραβωνιασμένη με το απόλυτο κελεπούρι. Επίσης, δεν έχει καμία σχέση με τον γάμο. Ο αρραβωνιαστικός της Λίλι, ο Γουίλ, είναι κούκλος και είναι και λαμπρός αρχαιολόγος. Εκείνη είναι αυθάδικη, παρορμητική, δε λέει ποτέ όχι σε ένα ποτάκι (ή πέντε) και αδυνατεί να μείνει πιστή σε έναν άντρα. Της αρέσει ο Γουίλ, αλλά τον αγαπάει; Ο Γουίλ αγαπάει τη Λίλι, αλλά την ξέρει πραγματικά; Με τον γάμο να πλησιάζει, οι ξέφρενες νύχτες και οι αμφιλεγόμενες επιλογές θα της υπενθυμίζουν συνεχώς ότι η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής της ίσως να αποδειχθεί το μεγαλύτερο λάθος της.

Μια φρέσκια ματιά στο θέμα της σχέσης των δύο φύλων, της μονογαμίας και της συζυγικής πίστης, με την πιο συναρπαστική φωνή στον χώρο της γυναικείας λογοτεχνίας μετά την Έλεν Φίλντινγκ και το Ημερολόγιο της Μπρίτζετ Τζόουνς. Προκλητικό, ανατρεπτικό, ξεκαρδιστικό!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-1199-6

9 786180 111996

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14644

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η